

„Radši o něj přijdu takhle, než aby mě litoval.“

„Nedáváš mu šanci.“

„Můžeme to nechat být?“ Spolyká zbytek vína a zvedne skleničku. „Prosím?“

Doliju mu a pijeme v poklidném tichu. Venku kroupy vystřídalý sníh a bubnují do oken. V okapech pisklavě hvízdá vítr. V krbu plápolá oheň, který zapálila máma.

Ticho naplňuje místnost a my v něm zůstáváme s vědomím, že zítřek přinese našemu případu rozuzlení, nebo zkázu.

Přiložím do ohně trochu uhlí a Dan mě sleduje.

K něčemu se odhodlává. Pak, když si zase sednu, mi tiše řekne: „Můžu se tě na něco zeptat, Lucy?“

Je natočený ke mně a v ruce má skleničku.

„Na co?“

„Na Roba. Jaký byl?“

Pití mu dodalo odvalu, protože normálně by se mě na něco takového nezeptal. Zaváhám, jak jsem z toho trochu ublížená a trochu zklamaná.

„Promiň.“ Dan zvedne skleničku. „Jenom mě... no... myslím, že pachatel by mohl být docela jako Rob.“

Tahle myšlenka mě taky hlodala. Rob nebyl zabiják, ale měl v sobě ten chladný odstup, který vrah potřebuje, tu bezohlednost, se kterou šel po čemkoli, co ho uspokojovalo. A někdy si říkám, že kdyby ho nechytily, v té mizérii by byl schopný i vraždit, aby zahladil stopy svých zločinů.

„Nemusíš mi odpovídat, jestli nechceš,“ prohodí Dan.

Doliju si víno. Potřebuju hodně vína, abych byla schopná mluvit o Robovi. „Pamatuješ si, co se psalo v novinách,“ řeknu a snažím se udržet hlas, aby se mi nezadrhával, „jak byl Rob extra ctižádostivý a vysoce inteligentní člověk, ale zároveň úplně obyčejný chlap?“

Když Dan přikývne, pokračuju. „To je všechno pravda. Hrával fotbal s Lucem a kluky ze sousedství, angažoval se v místním spolku,

v benefičních akcích. Ten chlap byl,“ zvednu skleničku, „dokonalý. Byla jsem do něj blázen. A mezi tím vším, mezi těmi dobrými skutky, oškubával svoje zaměstnavatele i naše sousedy a kamarády. A pak zdrhnul, nechal mě samotnou s kariérou v troskách a s osmiletým synem, kterého si dobírali spolužáci, a dokonce se po něm vozilo i pár učitelů, protože ty všechny Rob připravil o peníze. Ta ironie...“ Trochu se zasměju. Piju moc rychle.

„Ty dobré skutky dělal doopravdy?“ zeptá se Dan, zmačká prázdný pytlík od brambůrků a hodí ho na oheň. „Měl tebe a Luca fakt rád?“

Na tohle jsem se sama sebe ptala už tolikrát. Je možné, aby v jednom člověku existovaly dva oddělené emoční světy, nebo všechno to dobré jenom předstíral, aby zapadl do společnosti a zakryl tu druhou stránku svého života? „Někdy mi připadá, že sám nevěděl, co je skutečnost a co ne,“ odpovím nakonec. „Jakože, když strávíš celý život předstíráním, že jsi takový hodný člověk, zatímco celou dobu chladnokrevně plánuješ, jak ošidit vlastní kamarády, jak vůbec můžeš vědět, kdo jsi?“

Dan se nad tím zamyslí. „Třeba jsi obojí.“

„Nebo ani jedno.“

Po těch slovech se na pár vteřin rozhostí chlad. Často o Robovi uvažuji jako o nikom, o prázdné nádobě, která si oblékla plášť slušnosti. Jako o muži s dírou ve vlastním nitru, která rok od roku jen narůstala.

„Podezírala jsi ho někdy?“ zeptá se Dan tiše.

Víno mě chrání od syrovosti vzpomínek. „Že je podvodník?“ Zakroutím hlavou. „To ne. Ale když ho zatkli, začala jsem přemýšlet a došlo mi, že jsem přecházela docela dost podivného chování.“ Loknu si vína a zaznamenám, jak se mi třese ruka.

„To ne...“ začne Dan, ale zarazím ho.

„Hele, leželo to mezi námi několik let. Bylo od tebe fajn, že ses nevyptával.“

„Nic mi do toho nebylo.“